

HAPPINESS HUNTER

MOJ HIGH CLASS ŽIVOT NA SJEVERU

Milijunaš s kućom na Havajima, biskup, šef policije... svi se otimaju tko će mu biti bolji domaćin, a on, kao pravi Balkanac, debelo koristi priliku

➤ Sve je počelo mojim povratkom u crkvu nakon gotovo deset godina. Na otoku Kodiaku hrana je, čak i u supermarketu, dvostruko skuplja nego na Aljasci, a Aljaska je pak 50 posto skuplja od ostatka Amerike. Zato sam napravio tjedni raspored kada je gdje besplatna hrana. Recimo, u baptističkoj crkvi nakon nedjeljne mise dijele ukusne krafne, čaj i kavu. Utorkom navečer jedem u pravoslavnoj crkvi, svaki dan ručam besplatno u utočištu pokraj motela Shelikof, itd. Uglavnom, pitanje hrane vrlo sam brzo riješio, no besplatan smještaj tek nakon tjedan dana plaćanja hostela. Počelo je tako da sam kleknuo na klupicu u crkvi i pomolio se.

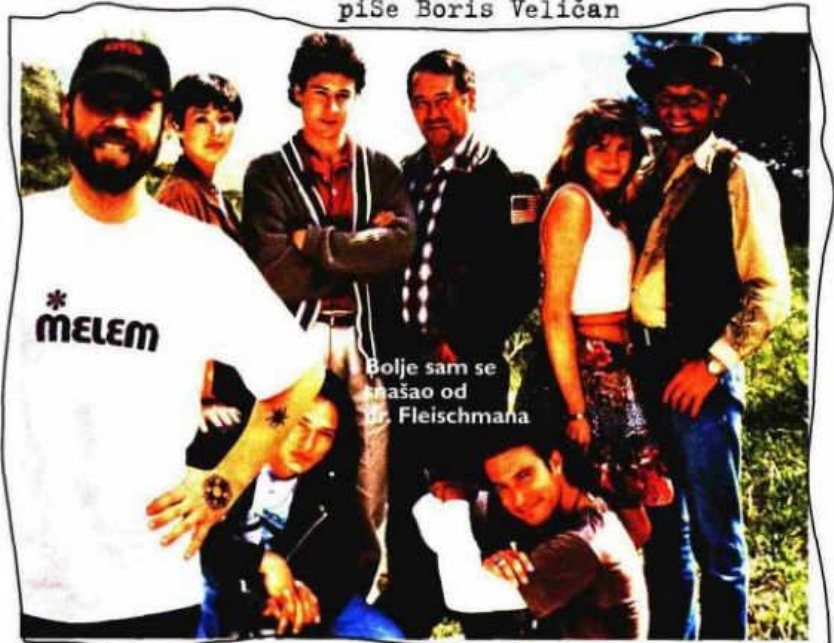
"Dragi Bože, hvala ti za hranu, koju primam po Kristu Gospodinu našem", počeo sam prisjetivši se vremena kad sam bio đak Nadbiskupske klasične gimnazije gdje je nastava počinjala i završavala molitvom i zahvalom.

"Dragi Bože, jel bi ti bio bed da mi nekak središ i smještaj. Ovo plaćanje nemilosrdno udara po budžetu, pa ak možeš, daj pomozi. Amen!"

Nakon mise, a prije krafni, običaj je da pater Erik upita ima li nekog novog na misi. Odmah sam ustao i predstavio se kao pisac iz Hrvatske. Svi su zapljeskali, a ja sam skromno spustio svoj "tužni Fido" pogled prema zemlji. Na paterovo pitanje koliko mislim ostati na Kodiaku, odgovorio sam da to ne ovisi o meni, već je to Božja volja. Svi vjernici su bili ganuti mojim odgovorom, barem su mi tako govorili dok sam jeo krafne i pio čaj. Tada je preda me stao čovjek u kasnim šezdesetima i progovorio na hrvatskom: "Ja sam Vito Kalčić. Ovdje živim već 43 godine."

Bilo je to dovoljno da zajedno odemo na ručak u klub Elks. Vito me upoznao s Anne, svojom ženom, i tako je krenuo moj high class društveni život na Kodiaku. Malo pomalo, na istome

piše Boris Veličan

mjestu okupili su se redom: pater Erik i biskup kojem sam zaboravio ime, Josh i njegova žena, vrlo imućan par, zatim doktor s predivnom plavušom i četvero djece (dvoje je iz njegova prvog braka, jedno ima ona, a jedno su dobili zajedničkim trudom), potom Bryan, šef troopera, čovjek koji će me deportirati ako me zatekne na ribarskom brodu bez valjane dozvole (s njim ću se igrati lovice!)... Uglavnom, čitava svita! **Kao pravi Balkanac, odmah sam spojio stolove i iskoristio bogomdanu priliku.** Pater Erik je zahvalio što sam pristao volontirati na Festivalu rakova i tako pomoći crkvi. Smatrao je to velikom gestom jednog cijenjenog pisca (takav sam isplanirani dojam ostavio).

Dane festivala zabilježio sam u svoj rokovnik pod "cjelodnevna besplatna hrana". Uskoro je voda krenula na moj mlin. Josh me pozvao da mu se pridružim na brodu i da zajedno lovimo losose u Bristol bayu na Beringovu moru. Rekao je da će poslati avion po mene (hidroplan taxi) i da od 1. 7. računam na njega. Vito je rekao da s njim prije toga mogu tri tjedna na brod da steknem malo iskustva. Svi kao da su se počeli natjecati tko će mi više izaći u susret...

NJEGOVE RUKU ZA DOLAR RADE...

Dva su tjedna otkako sam se iz hostela preselio u Vitinu kuću od milijun kvadrata. **Za razliku od hostela, kuća ima pogled na more i otoke pa sad mogu pisati diveći se panorami, a ne vešmašini na kojoj je mikrovalna.** Vito je vrijedan čovjek koji je zahvaljujući svom radu od nule dogurao do vlasnika brodogradilišta i vlastita broda. Ima i kuću na Havajima, gdje svake godine provodi sve više vremena. Vrijeme je da se odmore jer "njegove ruke četrdeset godina za dolar rade".

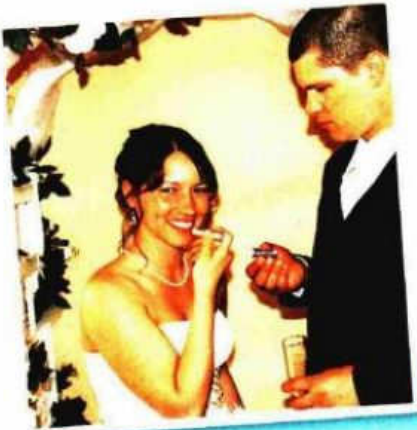
Na radiju sam čuo da će za sat vremena početi blagoslivljajne brodice. Radio je ovdje i dalje najbitnije sredstvo komunikacije. Kad sam gledao "Život na sjeveru", mislio sam da je to scenarijski sranje. No, uvjerio sam se da je stvarno tako. Na otoku živi jako malo ljudi i svi se znaju. Onaj tko nazove u eter gotovo se nikad ne predstavi, već samo ostavi poruku: "Bill,

stigao ti je dio za ATV". Bill točno zna tko mu je to poručio te gdje i kada treba pokupiti dio. Ili: "Striče, nećak neće stići danas avionom. Pokupi ga sutra!" Naravno, osoba ženskoga glasa nije se predstavila, stric nije imenovan, ni nećak, vrijeme leta nije obzanjeno, ali znam da će sutra, kad nećak sleti, njegov stric biti tamo i da će ga povesti do Kodiaka. Ponekad ljudi ostave obavijest o smrti: "Preminuo je Joe. Sprovod je preksutra." Svi znaju o kojem se Joeu radilo i oni bliski će mu doći na sprovod.

NAPAD JE NAJBOLJA OBRANA

Požurio sam na dokove da ne propustim blagoslivljanje brodića. Odmah sam zapazio brod na kojemu su dva Samoanca pravila roštilj za četrdesetak gostiju. Uskočio sam na palubu, pojeo lososa na žaru i salatu od rakova. Čim bi mi se učinilo da mi netko prilazi s glupim pitanjima tipa: "Mi se znamo?", sakrio bih se iza fotoaparata i napao žrtvu škljocanjem. Kad smo zaplovali, pojeo sam drugi tanjur lososa i salate od rakova.

Melem za usne san je svake mladenke koja iole drži do sebe na vjetrovitog Aljasci

STIŽEM NEPOZVAN, ALI S VELIKIM OSMIJEHOM

Na proslavi mature osamnaestogodišnje Chalsy bilo je prilično dosadno, ali švedski stol s morskim plodovima kompenzirao je moju duševnu bol. Naravno, došao sam nepozvan, ali s velikim osmijehom na licu i fotoaparatom. Škljocao sam lijevom rukom, a desnom mlatio škampe. Prišao mi je prosijedi gospodin i zamolio me bih li mogao fotografirati svadbu njegove kćeri Neomi. I tako sam završio na svadbi. Nakon aranžiranja mjesta gdje ću fotografirati mladence, nabrzinu sam priredio poklon za Neomi. Novi album Black Eyed Peesa zamotao sam u celofan koji sam skinuo s nečijeg buketa cvijeća, a za mašnu sam pričvrstio Melem u stiku. Odmah sam joj predao poklon. Bilo je nešto magično u pogledu na djevojku u vjenčanici koja meleom maže usne na najveći dan u svom životu!

Radio je ovdje i dalje najbitniji za komunikaciju. U eteru netko samo kaže: "Bill, stigao ti je dio za ATV." Bill točno zna tko je ostavio poruku i gdje treba pokupiti dio

Brodovi jedan za drugim prolaze kraj visokoga doka na kojem pravoslavni svećenik škropi vodicom svaki brod. Našem je pripala čast da uzmemo vijenac i položimo ga na pučini u čast osmorice ribara koji su ove godine izgubili živote na moru. Imena na vijencu podsjetila su me da se spremam na jedan od najtežih poslova na svijetu – ribarenje hladnim sjevernim morima! Biti ribar znači biti stolar, varilac, kovač, strojbravar, kuhar, mehaničar, poslovnjak, otac, majka, sestra i brat. Ponekad svećenik, često komandant, policajac, ali i odmetnik. Ribari ne trebaju biti posebno dobri u svemu tome, samo trebaju znati popraviti sve što je potrgano – ekipu, cijevi, krevete, ženu, brod – da traju dovoljno dugo dok traje sezona ribarenja. I svi izgledaju isto.

KONTEMPLIRANJE O MAFINU

Prljave traperice, dva broja prevelike, vise na pola guzice, brendirane gaće koje mijenjaju jednom tjedno ili rjeđe ako su na brodu, Xtough čizme, tamne majice koje im služe kao krpa za masne ili krvave ruke, svi su zarasli, većina ima dugu bradu, nose šilterice lijevih bejzbol-klubova. Puše, piju, većina ih je razvedena i jedino što u životu imaju su brod i ribarenje. Pričaju brzo i najčešće ne čuju onog drugog. Bitno im je da mogu dati do znanja koliko znaju o ribarenju, otkriti sitnice koje ih čine posebnima. Za razliku od njih, natives (urođenici) su posve drukčiji. Tamni su, imaju okrugla lica i rijetko govore. Ponekad kažu samo jednu riječ. "Kiša". To u mom poimanju može značiti milijun stvari. Pokušavajući biti cool kao oni, uzvratim: "Poslije kiše - sunce!"

Najčešće se zamisle, pogledaju u pod kao da broje pločice i ne odgovaraju ništa minutu, dvije, ponekad pola sata, a često jednostavno odu. Kod njih govoriti i misliti ne ide jedno s drugim pa si daju vremena da razmisle što će reći.

Nakon što je brod nanovo pristao u luci, a ja smazao i treći tanjur lososa i rakova, prošetao sam do hostela gdje mi vlasnica Rhonda svake večeri ostavlja Kodiak Daily Mirror, lokalne dnevne novine. Dok čitam novosti, preko radija dobivam poruku: "Borise, dodi do Kilokaka kad možeš."

Vito se nije predstavio u eteru, ali znam da se njegov brod zove Kilokak i da je smješten u gradskoj luci na trećem doku, vez 15 C, pa sam prošetao do njega. Na brod je došao s izlikom da mora provjeriti vodenu pumpu. Vraga mora! Nedostaju mu more i ribarenje. Sjeli smo za kormilo i plovili svatko svojim imaginarnim morima, gotovo bez riječi. Napisao bih da sam kontemplirao o životu, tražio smisao, ali nisam. Razmišljao sam samo o tome kako je sutra nedjelja i pitao se hoće li nakon mise poslužiti one fine čokoladne mafine.